

Κηρύγματα μηνός Νοεμβρίου 2009
Ἵπὸ Ἀρχιμανδρίτου Νικηφόρου Ἀ. Κυπριανοῦ
Ἐφημερίου Ἰ.Ν. Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Γλυκῶν Νερῶν

Κυριακὴ 1^η Νοεμβρίου
Ἑορτὴ ἁγίων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ τῶν Ἀναργύρων
καὶ τῆς μητρὸς αὐτῶν Θεοδότης

Σήμερα, ἀδελφοί, 1^η Νοεμβρίου, ἐορτάζουμε τὴν μνήμη τῶν ἁγίων θαυματουργῶν Ἀναργύρων. Ἐγκωμιάζουμε δυὸ ἀδέλφια, τὸν Κοσμᾶ καὶ τὸν Δαμιανό, ποὺ κατάγονταν ἀπὸ τὴν Ἀσία. Γιορτὴ ἐπίσης πρὸς τιμὴν ἁγίων ὁμωνύμων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ κάνουμε καὶ τὸ καλοκαίρι τὴν 1^η Ἰουλίου. Ἐκεῖνοι οἱ θαυματουργοὶ Ἀνάργυροι ἦσαν Ρωμαῖοι. Οἱ σήμερα ἐορταζόμενοι ἐτελείωσαν τὸν ἐπὶ γῆς βίον τους ἐν εἰρήνῃ, ἐνῶ οἱ ἐκ τῆς Ρώμης στεφάνωσαν τὴν ἁγία ζωὴ καὶ δράση τους μὲ μαρτυρικὸ θάνατο. Καὶ πόση ἀνάγκη ἔχουμε ἀπὸ τὶς γιορτὲς, ὅχι σὰν τρόπο ἢ εὐκαιρία ἀνέσεως, ἀλλὰ σὰν φανέρωση καὶ ψηλάφηση τῆς θεϊκῆς ἀγάπης, λίγη ἀνάγκη ὑπάρχει νὰ τὸ πῶ. Ἐνθυμούμεθα τὸν Ἱερὸ Χρυσόστομο ποὺ κάνει τὴν ἐξῆς διαπίστωση: «Βίος ἀνεόρταστος ὁδὸς μακρά, ἀπανδόχευτος».

Γιορτὴ ἁγίων, ἀδελφοί, σημαίνει πὼς ὑπάρχει πηγὴ γιὰ νὰ ξεδιψάσουμε, ἀφοῦ «ἐδίψησε ἡ ψυχὴ μου ἐν γῆ ἐρήμῳ ἀβάτῳ καὶ ἀνύδρῳ» (ψαλμ. 62^{ος}, Ι), ὅπως ἡ ἐποχὴ μας. Καὶ ἐπειδὴ οἱ γιορτὲς εἶναι εὐκαιρίες πνευματικοῦ ἀνεφοδιασμοῦ, μετανοίας καὶ ἐλπίδας, ἄς προσπαθήσουμε μὲ λίγα λόγια νὰ ἐπαινέσουμε τοὺς γιούς τῆς ἁγίας Θεοδότης, τὸν Κοσμᾶ καὶ Δαμιανό, τοὺς Ἀσιᾶτες ἁγίους Ἀναργύρους καὶ ἄς τολμήσουμε νὰ ἀντιγράψουμε τὶς ἀρετὲς τους μιμούμενοι τὴν χριστομίμητη ζωὴ τους. Οἱ γονεῖς τῶν ἐγκωμιαζομένων ἁγίων ἦσαν ἀντίθετοι ὡς πρὸς τὸ θρήσκευμα. Ὁ πατέρας εἰδωλολάτρης· ἡ μητέρα χριστιανή, φιλόθρησκη, εὐσεβής. Γυναίκα ἀνδρεία, μὲ σθένος καὶ λεβεντιά, ποὺ δὲν λύγισε ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ συζύγου της οὔτε ὁ σταυρὸς τῆς χηρείας τὴ γονάτισε. Ἀνέθρεψε τὰ δυὸ παιδιά της «ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου» καὶ φρόντισε γιὰ τὶς σπουδὲς τους. Τὰ βοήθησε νὰ σπουδάσουν τὴν ἰατρικὴ ἐπιστήμη· νὰ γίνουν ἰατροί.

Πρὶν οἱ Κοσμᾶς καὶ Δαμιανὸς σπουδάσουν κοντὰ στοὺς σοφοὺς τῆς ἐπιστήμης τὴν ἰατρική, εἶχαν σπουδάσει κοντὰ στὴν εὐλαβῆ μητέρα τους τὴν πίστη στὸν Σωτῆρα Χριστό, τὴν εὐσέβεια, τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν ἀγάπη. Τέλειοι συνεπῶς ἐπιστήμονες γιατροὶ καὶ τέλειοι, ἐνάρετοι χριστιανοί, γεμᾶτοι ἀγάπη, ὀπλισμένοι μὲ τὴν σοφία καὶ τὴν ἐπιστήμη, τὴ χάρη καὶ τὴ θαυματουργία, θεραπεύουν ἀδιακρίτως κάθε νόσο καὶ κάθε ἀσθένεια ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν καί, ἐπειδὴ εἶχαν ὅσα χρειάζονταν γιὰ τὴν συντήρησή τους, καμμιά ἀμοιβή, οὔτε σὲ εἶδος οὔτε σὲ χρῆμα, ἔπαιρναν. Ὅλο δὲ τὸ θεραπευτικὸ τους ἔργο τὸ ἐνέπνεε ἡ πίστη πρὸς τὸν Ἀναστάστα Χριστὸ καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν συνάνθρωπο, ἰδιαίτερος τὸν πάσχοντα· γι' αὐτὸ κατὰ τὴ σημερινὴ γιορτὴ τους ἀκούγεται τὸ Ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα ποὺ εἶναι ὕμνος πρὸς τὴν ἀγάπη.

Ἐξῆσαν ὅλη τους τὴν ζωὴ ἐμπνευσμένοι ἀπὸ τὸ γνήσιο νόμισμα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ποὺ δὲν χάνει ποτὲ τὴν ἀξία του, τὴν ἀγάπη, ἡ ὁποία «οὐδέποτε ἐκπίπτει». Μὲ τὴν ἀγάπη ἐλάμπρυναν τὴν ἐπιστήμη τους σὰν εὐεργετικοὶ καὶ ἀγαθοὶ γιατροί. Μὲ τὴν ἀγάπη ἀπεδείχθησαν καὶ ἀνακηρύχθηκαν θαυματουργοί. Μὲ τὴν ἀγάπη δόξασαν τὴν πίστη τους, ἀφοῦ μὲ αὐτὴ τὴν ἐβεβαίωσαν καθημερινά. Μὲ τὴν ἀγάπη ἔζησαν τὴν ἐπίγειο ζωὴ τους καὶ εἰρηνικὰ τὴν τελείωσαν, γιὰ νὰ εἰσέλθουν ἐνδοξοὶ καὶ μακαριστοὶ στὸ χῶρο τῆς αἰωνίου ἀγάπης. Οἱ ἐορταζόμενοι ἅγιοι Ἀνάργυροι ἐθεράπευαν τότε ποὺ ζοῦσαν ἐπὶ γῆς· θεραπεύουν καὶ τώρα ποὺ βρίσκονται στοὺς οὐρανοὺς, θαυματουργικῶς.

Γι' αὐτὸ πολλοὶ ἀπὸ μᾶς, ἀσθενεῖς καὶ πονεμένοι ἀλλὰ καὶ ὑγιεῖς τρέχουμε στοὺς ναοὺς ποὺ πανηγυρίζουν τὴ μνήμη τους, τρέχουμε γιὰ νὰ θεραπευθοῦμε, νὰ γίνουμε καλά, ν' ἀνακτήσουμε τὴ πολύτιμη υἰγεία μας. Ὅταν αὐτὸ τὸ τρέξιμο, αὐτὴ ἡ προσέλευση, συνοδεύεται μὲ πίστη, μὲ εὐλάβεια, μὲ φόβο Θεοῦ, μὲ μετάνοια καὶ ταπείνωση, τότε χαρίζει ὁ Κύριος τὸ ποθοῦμενον διὰ τῆς «ἐπισκέψεως» τῶν ἁγίων Ἀναργύρων. Ἀδελφοί μου· ὁ ἱερὸς ὕμνωδὸς ψάλλει· «Ἅγιοι Ἀνάργυροι καὶ θαυματουργοί, ἐπισκέψασθε τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε ἡμῖν». Αὐτὸ ὅμως θὰ πραγματοποιηθῆ, ὅταν ὅλοι μας ἐμπνευσθοῦμε καὶ ἀντιγράψουμε τὶς ἀρετὲς τῶν ἐορταζομένων ἁγίων, κυρίως ὅμως τὴν ἀρετὴ τῆς ἀγάπης ποὺ εἶναι καὶ σύσταση τοῦ ἀποστόλου Παύλου καὶ τοῦ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντος Κυρίου μας ἡ μεγάλη Ἐντολή.

Κυριακή 8 Νοεμβρίου
Ἑορτὴ τῶν Ἀρχιστρατήγων Μιχαήλ καὶ Γαβριήλ
καὶ πασῶν τῶν οὐρανίων δυνάμεων

Ἱερὴ λειτουργικὴ ἀναστάσιμη σύναξις ἀλλὰ καὶ φαιδρὴ πανήγυρις πρὸς τιμὴν τῶν Ἀρχιστρατήγων Μιχαήλ καὶ Γαβριήλ καὶ «πασῶν τῶν τιμίων, ἐπουρανίων, θείων, αὐλῶν, νοερῶν δυνάμεων Ἀσωμάτων» γιὰ τὴν Ἐκκλησία. Ὁ λόγος λοιπὸν σήμερα γιὰ τὰ λειτουργικὰ αὐτὰ πνεύματα, τὰ «εἰς διακονίαν καὶ σωτηρίαν» ἡμῶν ἀποστελλόμενα. Τιμοῦμε σήμερα τοὺς ἁγίους Ἀγγέλους καὶ Ἀρχαγγέλους, τοὺς ἁγίους Ταξιάρχες καὶ τοὺς λοιποὺς ἁγίους Ἀσωμάτων, οἱ ὅποιοι ἔνδοξοι καὶ μακαριστοὶ παραστέκουν στὸ θρόνο τῆς θείας μεγαλειότητος καὶ ὕμνου ἀσταμάτητα τὸν Κύριο τῆς δόξης. Τιμοῦμε τὰ «Χερουβείμ» καὶ τὰ «Σεραφεϊμ» «τὸν ἐπινίκιον ὕμνον ἄδοντα καὶ βοῶντα» τὸν τρισάγιον ὕμνον. Τιμοῦμε ἐπίσης σήμερα τὸν φύλακα Ἄγγελο τοῦ καθενὸς ἀπὸ μᾶς, «τὸν πιστὸν ὁδηγόν, τὸν φύλακα τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων ἡμῶν». Αὐτὸν ποὺ μᾶς προστατεύει σὲ κάθε ἀνάγκη καὶ πειρασμὸ καὶ θλίψη καὶ σώζει τὴν ψυχὴ μας ἀπὸ τὴν παγίδος τοῦ διαβόλου καὶ διαφυλάττει τὴ ζωὴ μας ἀπὸ τοὺς κινδύνους τοῦ κόσμου.

Ἐπάρχει σὲ μᾶς ἔλλειμμα πίστεως, διαφορετικὰ θὰ βλέπαμε ἀγγέλους καὶ Ἀρχαγγέλους νὰ κατεβαίνουν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ νὰ μᾶς βοηθοῦν συμβάλλοντας μὲ τὴν ἀγγελικὴν δύναμιν στὸ ἔργο τῆς ψυχικῆς σωτηρίας μας. Διότι ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀκατάπαυστη δοξολογία τοῦ Θεοῦ, ποὺ εἶναι τὸ κύριο ἔργον τους, ἀποστέλλονται ἀπὸ τὸν Θεὸ πρὸς ἐμᾶς ὡς διάκονοι καὶ ὑπηρέτες τῆς δικῆς μας σωτηρίας. Πολὺ ἐκφραστικὰ καὶ λυρικὰ ἢ τῶν οὐρανίων στρατιῶν χάρις διὰ τῶν Ἀρχιστρατήγων παρέχεται σὲ μᾶς τοὺς ἀναξίους, μὲ τὴν σκέπη τῶν πτερυγῶν τῆς αὐτοῦ δόξης Αὐτῶν καὶ ἐκ τῶν κινδύνων λυτρώνουν ἡμᾶς ὡς ταξιάρχαι τῶν ἄνω δυνάμεων, ὅπως χαρακτηριστικὰ στὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς τους ψάλλομε.

Ἀδελφοί. Οἱ ἐπιθέσεις καὶ οἱ προσβολὲς τοῦ πονηροῦ, οἱ πειρασμοί, εἶναι εὐκαιρίες νὰ αἰσθανόμαστε τὴν παρουσίαν καὶ τὴν βοήθειαν τοῦ φύλακα ἀγγέλου τοῦ καθενὸς ἀπὸ μᾶς. Ἰδιαίτερα τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἀγγέλων, τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ. Τὴν ἐμπειρίαν αὐτὴ ἐκφράζει ὁ ἱερὸς ὕμνωδὸς τῆς ἑορτῆς καὶ στὸ δοξαστικὸν τῶν Αἰνῶν ψάλλει: «Ὅπου ἐπισκίαση ἢ χάρις σου Ἀρχάγγελε, ἐκεῖθεν τοῦ

διαβόλου διώκεται ἡ δύναμις, οὐ φέρει γὰρ τῷ φωτί σου προσμένειν ὁ πεσὼν Ἐωσφόρος. Διὸ αἰτοῦμέν σε, τὰ πυρφόρα αὐτοῦ βέλη τὰ καθ' ἡμῶν κινούμενα, ἀπόσβεςον τῇ μεσιτείᾳ σου, λυτρούμενος ἡμᾶς ἐκ τῶν σκανδάλων αὐτοῦ, ἀξιούμηντε Μιχαὴλ Ἀρχάγγελε». Ἄλλα καὶ ὅταν ἀπευθύνεται καὶ στοὺς δυὸ Ἀρχαγγέλους, Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ, ἀναφωνεῖ: «Ἀρχιστράτηγοι Θεοῦ, λειτουργοὶ θείας δόξης τῶν ἀνθρώπων ὁδηγοὶ καὶ ἀρχηγοὶ ἀσωμάτων αἰτήσασθε τὸ συμφέρον ἡμῶν καὶ τὸ μέγα ἔλεος». Ὅμως ἀγαπητοὶ μου, οἱ δυὸ Ἀρχιστράτηγοι, ὁ προσωπικὸς ἄγγελος τοῦ καθ' ἑνὸς ἀπὸ μᾶς ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ ἄγγελοι ποὺ θέλουν καὶ ἐπιδιώκουν τὴ σωτηρία μας, γιὰ νὰ μᾶς προστατεύουν καὶ νὰ μᾶς βοηθοῦν θέλουν νὰ μᾶς βλέπουν νὰ ὑπακοῦμε ὅπως καὶ αὐτοὶ στὸ ἅγιο θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ πειθαρχοῦμε σ' αὐτό. Τότε οἱ ἅγιοι Ἄγγελοι γίνονται γιὰ μᾶς πιστοὶ φύλακες, ἀγρυπνοὶ φρουροὶ καὶ γενναῖοι ὑπερασπιστὲς. Ἐπιτίθενται ἐναντίον τοῦ σατανᾶ καὶ τὸν συντρίβουν.

Ἀδελφοί. Οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς πληρώνουν μεγάλα ποσὰ γιὰ νὰ ἔχουν φύλακες, σωματοφύλακες κ.λπ. Σὲ μᾶς ὁ Θεὸς χάρισε δωρεὰν «Ἄγγελον εἰρήνης φύλακα τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν». Μὴ τὸν διώχνουμε μὲ τὴν ἄτακτη καὶ ἀμαρτωλὴ ζωὴ μας.

Ἀμήν.

Κυριακή 15 Νοεμβρίου

Δυὸ πολὺ ἐκφραστικὲς εἰκόνες μᾶς φανερώνει σήμερα, ἀδελφοί, ὁ ἱερός ὑμνωδὸς στὸ ἀναστάσιμο Κάθισμα τοῦ πλαγίου δευτέρου ἤχου. Ἡ μία μᾶς ἀποκαλύπτει «τὸν Τάφο ἀνεωγμένον» καὶ τὴν Μαρία νὰ χαίρεται καὶ νὰ κραυγάζῃ «ὁ Χριστὸς Ἀνέστη» καὶ ἡ ἄλλη τὸν Ἄδῃ πικρὰ νὰ ὀδύρεται καὶ νὰ θρηνῇ, γιατί ὅλοι ὅσοι ἦσαν θαμμένοι στὰ μνήματα μὲ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ, ἔπαψαν ν' ἀνήκουν στὴν κυριαρχία του. «Ἐπικράνθη ὁ Ἄδης», γιατί ἀπογυμνώθηκε ἀπὸ κάθε ἐξουσία. «Ἐπικράνθη», γιατί «κατηργήθη καὶ ἐνεκρώθη καὶ ἐδεσμεύθη». Ἄς θυμηθοῦμε, ἀδελφοί, πὼς «Πρὸ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἦτο φοβερός ὁ θάνατος, ὁ Ἄδης, στοὺς ἀνθρώπους. Μετὰ τὸ ἔνδοξο πάθος καὶ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου, εἶναι «φοβερός ὁ ἄνθρωπος τῷ θανάτῳ», γιατί τὸ γεγονὸς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ εἶναι νίκη τῆς δικαιοσύνης κατὰ τῆς ἀδικίας, νίκη τῆς ἀλήθειας κατὰ τοῦ ψεύδους.

Βγεῖτε λοιπὸν φοβισμένοι καὶ ἀπελπισμένοι Ἀπόστολοι γιὰ δουλειὰ στὸν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου καὶ «κρῦξατε τὸν τῆς Ἀναστάσεως λόγον», προτρέπει ἡ Μαρία ἡ Εὐαγγελίστρια. Πεῖτε, τοὺς παροτρύνει, σ' ὅλο τὸν κόσμον τὴν μεγάλη ἀλήθεια τῆς Ἀναστάσεως. Διακρῦξατε μὲ θάρρος ὅτι ὁ Κύριος μᾶς, ὁ Χριστός, ἀναστήθηκε προσφέροντας σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἔλεος, συγγνώμη καὶ σωτηρία. Μὴ διστάζετε, Μαθητὲς καὶ Ἀπόστολοι, νὰ μπῆτε μὲ θάρρος στὸν καινούργιο ἀμπελῶνα, πού εἶναι ἔτοιμος γιὰ τὴν πρωτόγνωρη καλλιέργεια, καὶ μόνο μὲ τὸ κήρυγμα τῆς Ἀναστάσεως μπορεῖ νὰ πετύχῃ. Πεισθεῖτε «ἐργάται τοῦ ἀμπελῶνος» ὅτι κανένα ἄλλο ἱστορικὸ γεγονὸς δὲν εἶναι σημαντικότερο καὶ ἰσχυρότερο καὶ πιὸ φωτεινὸ γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ κόσμου ἀπὸ «τὸν τῆς Ἀναστάσεως λόγον». Καὶ ὁ τῆς «Ἀναστάσεως λόγος» ἀποτελεῖ ἀφετηρία φωτισμοῦ, ἀφοῦ μετὰ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Ἰησοῦ «τὰ πάντα πεπλήρωται φῶτος, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια».

Πόσο ὠραῖα πράγματι τὸ πνευματικὸ σκηνικὸ περιγράφεται στὸ Κάθισμα πού φάλλουμε στὸν Ὅρθρο! Ὁ τάφος τοῦ Κυρίου ἀνοιχτός, ὁ Ἄδης κλαίει καὶ εἶναι σκυθρωπός, νευρικός, ἡ Μαρία γεμάτη χαρὰ καὶ ἐνθουσιασμό παροτρύνει τοὺς Ἀποστόλους ν' ἀφήσουν τὴν κρύπτη, νὰ πάψουν νὰ φοβοῦνται. Γεμάτη ὑπε-

ρηφάνεια γιὰ τὴν ἐμπειρία τῆς βροντοφωνάζει μὲ θάρρος· ἐσεῖς καὶ μόνο ἐσεῖς, Μαθητῆς, μπορεῖτε νὰ διακηρύξετε στὸν κόσμον ὅτι ἔλεος καὶ σωτηρία, ἄφεση ἁμαρτιῶν καὶ αἰώνιος ζωὴ ξεπήδησε ἀπὸ τὸν Τάφο Ἐκείνου ποὺ φυλασσόταν μὲ διπλοβάρδιες στρατιωτῶν ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους.

Ἀδελφοί, ὁ Ἀναστημένος Κύριός μας δὲν ἀρκέσθηκε στῆς Μαρίας τὴν ἐμπειρία καὶ τὴν προτροπή. Ἐμφανίστηκε καὶ στοὺς Μαθητῆς καὶ ἀπὸ τότε αὐτοὶ ὡς γνήσιοι ἐργάτες τοῦ ἀμπελῶνος, μὲ ἀκαταμάχητο ἐξοπλισμὸ τὴν πίστη καὶ αὐτὸ ποὺ εἶδαν ὀργώνουν κάθε γνωστὸ σημεῖο τῆς γῆς. Ἐμᾶς, ἀδελφοί μου, τὸ μήνυμα καὶ τὸ κήρυγμα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ μᾶς ἀγγίζει, ἀναπτερόνει τὶς ἐλπίδες, γιγαντώνει τὴν θέληση, ἀνανεώνει τὸ φρόνημα, μᾶς ἐμπνέει γιὰ ἀγῶνες τῆς ἀρετῆς; Ἄν ναι, τότε πιστέψαμε ὅτι «Ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως». Ἄν ὄχι, τότε εἴμαστε σὲ σπράγγα σκοτεινὴ καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ βγοῦμε ἀπ’ αὐτὴν ὅσο πιὸ σύντομα γίνεται.

Ἀδελφοί μου. Εἶναι ἱεροπρεπὲς καὶ θεάρεστο νὰ γίνουμε καὶ ἐμεῖς συνεχιστῆς στοῦ ἔργου τοῦ εὐαγγελισμοῦ τῶν ἀνθρώπων. Νὰ γίνουμε ἐργάτες τοῦ ἀμπελῶνος. Νὰ παραδώσουν σὲ μᾶς τὴν σκυτάλη οἱ Ἀπόστολοι. Γι’ αὐτὸ ἄς λάβουμε φῶς ἀπὸ τὸ τῆς Ἀναστάσεως φῶς, γιὰ νὰ φωτίσουμε τὴν ψυχὴ μας, ἄς πάρουμε μὲ τὴν προσευχὴ εἰρήνη ἀπὸ τὴν εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ μας, γιὰ νὰ γαλπνεύσῃ ἡ καρδιά μας, καὶ τέλος ἄς προσθέσουμε λίγη φλόγα, λίγη φωτιὰ ἀπὸ τὴν φωτιὰ τῆς ἀγάπης Του, γιὰ νὰ μείνῃ ἡ καρδιά μας «καιομένη» Ἀμήν.

Κυριακή 22 Νοεμβρίου

Βαρὺς λέγεται ὁ ἦχος μὲ τὸν ὁποῖο ἀποδίδονται τὰ ψαλλόμενα ἀναστάσιμα Τροπάρια τῆς σημερινῆς Κυριακάτικης λειτουργικῆς συναντήσεώς μας, ἀδελφοί, ἀλλὰ καὶ «βαρέα» σὲ σπουδαιότητα, ἀξία καὶ μεταφυσικὴ τὰ μηνύματα ποὺ ἐκπέμπονται, βαρὺς λέγεται ὁ ἦχος ποὺ ψάλλουμε «βαρὺς» ἐλπίζουμε νᾶναι καὶ ὁ προβληματισμὸς τοῦ καθενὸς ἀπὸ μᾶς σχετικὰ μὲ τὴ θέση μας ἔναντι τοῦ Ἀναστάντος. Γιατί ὁ Ἀναστὰς εἶναι ζωὴ καὶ «ἡ ζωὴ ἐν τῷ τάφῳ ἀνέκειτο» καὶ «σφραγὶς ἐν τῷ λίθῳ ἐπέκειτο». Στὸν τάφο βρισκόταν ὁ Χριστὸς καὶ γιὰ λόγους ἀσφαλείας οἱ Ἰουδαῖοι, σὰν σφραγίδα ἀπάνω στὴν πέτρα καὶ γύρω-γύρω, εἶχαν τοποθετήσει στρατιῶτες-φύλακες. Χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν, χωρὶς νὰ τὸ θέλουν «ὡς βασιλέα ὑπνοῦντα» οἱ στρατιῶτες «ἐφύλαττον Χριστόν». Οὐδόλως ὑποψιάζονται ὅτι συγχρόνως «ἄγγελοι τὸν ἐδόξαζον ὡς Θεὸν ἀθάνατον» οἱ δὲ εὐαγγελίστριες γυναῖκες μὲ ἐνθουσιασμὸ βροντοφώναζαν: «Ἀνέστη ὁ Κύριος», μεγάλη εὐεργεσία γιὰ τὸν κόσμον τὸ ἔλεός Του, μεγάλη χαρὰ γιὰ τὸν κόσμον ἢ θυσία Του. Εὐφραίνονται τὰ οὐράνια, ἀγάλλονται τὰ ἐπίγεια.

Οὔτε ὁ τάφος οὔτε τὸ σφράγισμα αὐτοῦ μὲ τὴν βαρεῖα πέτρα οὔτε φύλακες οὔτε στρατιῶτες οὔτε τὸ πρωινὸ σκοτάδι ἐμπόδισαν τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ. Ποιὰ πράγματι ἐπίγεια δύναμιν θὰ μπορούσε νὰ κρατήσῃ στὸν Τάφο στὴν φθορά, τὴν δύναμιν καὶ τὴν ζωὴν, ποὺ εἶναι ὁ Χριστός; Ποιὰ ἐπίγεια ἐξουσία θὰ μπορούσε ν' ἀντισταθῇ στὸ πρόσταγμα τοῦ Ἀρχιγού τῆς ζωῆς, ὁ ὁποῖος γιὰ τοῦτο ἦλθε στὸν κόσμον «ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος διὰ τῆς ἀναστάσεώς Του»;

Δύναμιν καὶ ζωὴν, φῶς καὶ χαρὰ, εἰρήνην καὶ μακαριότητα εἶναι ὁ «ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν». Καὶ σ' ὅσους Τὸν πιστεύουν σὰν Σωτῆρα καὶ λυτρωτὴ καὶ εὐεργέτη ἀλλὰ καὶ ζωοδότη τοὺς χαρίζει τὴν εὐκαιρία καὶ τὴν δυνατότητα «τέκνα Θεοῦ γενέσθαι» καὶ σὰν πρίγκιπες τοὺς προικίζει μὲ φῶς, δύναμιν, ζωὴν, χαρὰν, εἰρήνην ἐλπίδα. Ὅσοι ἀπὸ μᾶς μετέχουμε μὲ τὴν προσευχὴν καὶ τὰ ἱερὰ μυστήρια στὴ ζωὴ Του, ἀντλοῦμε δύναμιν ἀπὸ τὴν Δύναμίν Του. Ὁ Χριστὸς ὑπῆρξε ἡ πηγὴ τῆς δυνάμεως καὶ τοῦ ἥρωισμοῦ στοὺς χριστιανούς, γι' αὐτὸ ἀναδείχθηκαν δυνατοὶ στὶς σκληρὰς δοκιμασίες καὶ τοὺς διωγμοὺς τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι μήπως ἀνάγκη νὰ τὸ ποῦμε; Ὅτι δηλ. ἡ ἐποχὴ μας εἶναι δύσκο-

λη, αντιφατική; "Ότι συνεχῶς καὶ νέοι πειρασμοὶ ἐμφανίζονται στὴ ζωὴ μας, ἀφοῦ «ὁ ἀντίδικος ὑμῶν διάβολος ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίη» καὶ διαρκῶς ἀνανεώνει τὸ στόλο του καὶ τὸ στρατηγεῖο του καὶ γίνεται ὄλο καὶ πιὸ ἐφευρετικός; Τάχα εἶναι ψέμα πὼς μᾶς πρόδωσαν ὅλοι; Εἶναι φαντασία πὼς ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος παρακολουθεῖ ἀμήχανος ὅσα συμβαίνουν καὶ ἄλλοι συμβιβάζονται, ἄλλοι ὅμως ἀναλογίζονται· «σήμερα πιά ὑπάρχει κάποιος γιὰ νὰ τοῦ μιλήσω, γιὰ νὰ μ' ἀκούση;»

Ἐπίσης, ἀδελφοί. Εἶναι «τὸ φῶς ἐκ φωτός», ὁ ἀναστὰς Χριστός. Ἄν ἐμεῖς διατηροῦμε τὴν καθαρότητα τῆς σκέψης μας, τὴν χλωρίδα τῆς καρδιάς μας, ἂν παραμένουμε καθαρὸ ἀπὸ «παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος», ἂν ἔμμεσα καὶ ἄμεσα ὁμολογοῦμε τὴν πίστη μας, φωτίζουμε μὲ τὸ παράδειγμά μας, ξεχωρίζουμε γιὰ τὸ φρόνημά μας, τότε ἡ ζωὴ μας εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ, αὐτὴ ποὺ «ἀνέτειλε ἐκ τοῦ Τάφου». Τί καὶ ἂν ὑπάρξουν δυσκολίες, πειρασμοί, σκάνδαλα, ζημιές; Ὁ ἀθάνατος Θεός, ὁ ἀναστημένος Χριστός, ἐνδυναμώνει, ἐνισχύει, φωτίζει, χαροποιεῖ καὶ ὁ πιστὸς ἄνθρωπος ἐλπίζει ὅτι «πάντα ἰσχύει ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι Χριστῷ». Φίλοι μου. Μετὰ τὴν Ἀνάστασις ὁ Κύριος μᾶς διαβεβαίωσε: «Μεθ' ἡμῶν εἰμί πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Ἀμήν» (Ματθ. 28-20). Ἀπὸ τότε ποὺ ἀνέτειλε ζωὴ καὶ φῶς καὶ χαρὰ ἀλλὰ καὶ δύναμη ἀπὸ τὸν ἄδειο Τάφο, ὁ Ζωοδότης εἶναι πάντοτε κοντὰ μας. Ἄς τὸν κρατήσουμε λοιπὸν στὸ σπίτι μας, στὴν ψυχὴ μας μὲ τὴν προσευχὴ μας, τὴν διαγωγὴ μας, τὸν καθημερινὸ ἀγῶνα μας γιὰ τὴν ἀρετὴ, ὥστε νὰ ἴμαστε ἀκμαῖοι, δυνατοὶ καὶ σ' ὅλη τὴν ἀγωνιστικὴ πορεία τῆς ζωῆς μας νᾶναι δίπλα μας, ἰδιαίτερα σήμερα ποὺ δὲν ἔχουμε πούθενά ἄλλοῦ ν' ἀκουμπήσουμε. Γένοιτο.

Κυριακή 29 Νοεμβρίου

«Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν», Κύριε, «καὶ Ἄγγελος φωτὸς ταῖς γυναιξιν ἐβόα» «παύσασθε τῶν δακρύων». Εἶναι πολὺ φυσικό, πολὺ ἀνθρώπινο, ὁ θάνατος νὰ γεμίζει τὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων μὲ πόνο καὶ συναισθήματα λύπης· δάκρυα γεμίζουν τὰ μάτια. Πόσο μᾶλλον ὅταν πρόκειται «διὰ τὸν Διδάσκαλον». Οἱ εὐλαβεῖς καὶ ταπεινὲς μαθήτριες δὲν ἤθελαν νὰ κρύψουν τὰ δάκρυά τους γιὰ τὸν ἄδοξο θάνατό Του καὶ τὰ δάκρυά τους ἔγιναν δάκρυα χαρᾶς, ὅταν φωτεινὸς ἄγγελος τὶς βεβαιώνει ὅτι «ἀνέστη ἐκ νεκρῶν ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων». Ἀκόμα, βαθιὰ συγκινημένες ἀκοῦνε τὸν «Ἄγγελο φωτὸς» νὰ τὶς παρακινῇ: «εὐαγγελίσασθε τοῖς Ἀποστόλοις», νὰ τοὺς φανερώσουν δηλ. τὸ χαρούμενο μήνυμα, νὰ τοὺς ἀποκαλύψουν τὸ ὑπέροχο ἄγγελμα, νὰ τοὺς φέρουν τὸ ὠραῖο μαντάτο, τὴν εὐλογημένη πληροφορία «ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Κύριος». Ἐνθουσιάζονται, ὅταν κατανοοῦν τὴν μεταβολὴ τῶν συναισθημάτων τους ἀπὸ λύπη σὲ χαρὰ καὶ κυρίως ὅτι αὐτές, οἱ Μυροφόρες, γίνονται εὐαγγελίστριες, ἀφοῦ πρῶτες ἀκοῦνε ὅτι ὁ Διδάσκαλός τους «ὁ εὐδοκήσας σῶσαι ὡς Θεὸς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων» «Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν». Σκουπίζουν τὰ μάτια τους ἀπὸ τὰ δάκρυα. Οἱ πηγὲς τῶν πικρῶν δακρύων, ἔγιναν πηγὲς δακρύων χαρᾶς γιὰ τὴν καινούργια ἡμέρα ποὺ ἀνέτειλε στὸν κόσμο. Θάνατος σημαίνει λύπη, πόνος, δάκρυα. Ὅμως «Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι» οὔτε λύπη οὔτε πόνος οὔτε δάκρυα οὔτε θάνατος ὑπάρχει ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος.

Ἀδελφοί μου. Πόσες φορές καὶ ἐμεῖς δὲν νοιώθουμε τὰ μάτια μας νὰ γεμίζουν δάκρυα ἀπὸ τὴν μιὰ ἢ τὴν ἄλλη δοκιμασία; Καὶ ὅταν αὐτὴ παρατείνεται, τότε μὲ μεγάλη ἀγωνία, προσδοκοῦμε τὴν ἀνατολὴ μιᾶς νέας ἡμέρας, γιὰ νὰ στεγνώσουν τὰ δάκρυά μας. Πόσες φορές δὲν λαχταρήσαμε, δὲν ποθήσαμε, τὸν ἐρχομὸ ἐνός «Ἀγγέλου φωτός», γιὰ νὰ παρηγορηθοῦμε ἢ γιὰ νὰ μᾶς ἀναγγεῖλη μιὰ νέα εὐλογία τοῦ Θεοῦ; Καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς εἶναι ἐπίκαιρο καὶ ἀπαραίτητο νὰ ἀναρωτηθοῦμε. Τί ἔχουμε κάνει, πόσο καὶ πῶς ἔχουμε προετοιμασθῆ, ὥστε νὰ δικαιούμαστε νὰ ἐλπίζουμε στὸν ἐρχομὸ τοῦ ἀγγέλου ποὺ θὰ μᾶς παρηγορήσῃ ἢ θὰ μᾶς ἀναγγεῖλη τὴν νέα εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ θ' ἀκούσουμε «παύσασθε τῶν δακρύων»; Ἡ ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὅτι οἱ ἄγγελοι δὲν λένε ποτὲ ὄχι. Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε δεκτικοὶ τῆς παρουσίας τους. Ἐμεῖς δὲν ἔχουμε ὑπομονὴ στοὺς πειρα-

σμούς, ανοχή στις δυσκολίες, πίστη ὅτι ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ δοκιμασθοῦμε πιὸ πολὺ ἀπ' ὅσο ἀντέχουμε. Ἐμεῖς παροργίζουμε μὲ τὶς ἁμαρτίες μας τὸν φύλακα ἄγγελό μας. Μιὰ λαϊκὴ παροιμία λέει : «ὁ διάβολος ἐξαφανίζεται μὲ τὸ λιβά-νι». Ὅμως καὶ ὁ Ἄγγελός μας ἀπομακρύνεται ἀπὸ μᾶς μὲ τὶς ἁμαρτίες καὶ τὴν ἀμετανοσία μας. Γι' αὐτὸ καὶ εἶναι τὰ μάτια μας γεμᾶτα δάκρυα ἀπόγνωσης καὶ φόβου. Καὶ ἂν κάποιες φορές δὲν εἶναι αὐτὰ δάκρυα ὀρατά, εἶναι γιατί ἡ ἁμαρτία μᾶς προσφέρει δυνατότητα φτιασιδώματος καὶ γιατί ἡ ὑποκρισία σήμερα εἶναι ἐπιστήμη· εἶναι μιὰ τραγικὴ πραγματικότητα.

Εἶμαι σίγουρος, ἀγαπητοί μου, πὼς ὅλοι θέλουμε ἀπὸ ὅλους «πᾶν δάκρυον» νὰ ἐκλείψῃ. Ὅλοι θέλουμε καὶ προσμένουμε «Ἄγγελο φωτὸς» νὰ μᾶς ὑποδείξῃ: «Παύσασθε τῶν δακρύων». Εἶναι λοιπὸν ἀνάγκη νὰ γονατίσουμε καὶ μὲ πίστη καὶ εὐλάβεια νὰ ἱκετεύσουμε τὴν ζωὴ τῶν «ἀπάντων», τὸν Ἀναστημένο Ἰησοῦ· «Γνώρισον ἡμῖν ὁδὸν ἐν ἧ πορευσόμεθα», «Παῦσον ἀφ' ἡμῶν τοῦ ὀδυρμοῦ τῶν δακρύων». Βοήθησέ μας νὰ ὑπομένουμε, νὰ πιστεύουμε καὶ νὰ ἐλπίζουμε σὲ Σένα. Γιατί τότε ἡ λύπη θὰ γίνῃ χαρὰ καὶ εἶναι βεβαιωμένο ὅτι τὰ ὅποια δάκρυά μας θὰ στεγνώσουν στὸν οὐρανό. Ἐκεῖ ὅπου ὁ Ἀναστάς Χριστός, ὁ Κύριος θὰ ἀποδώσῃ βραβεῖο γιὰ τὴν πίστη καὶ τὴν ἐλπίδα μας.